

Upírské
deníky

ZBESILOŠŤ

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 3 - Zbesilosť

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

L. J. Smithová

Upírske denníky 3 - Zbesilosť – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske deníky

ZBESILOŠŤ L.J. SMITHOVÁ

*Venujem tete Margie a pamiatke
tety Agnes a tety Eleanore,
ktoré podporovali moju tvorivosť.*

Elena vyšla na čistinku.

Pod nohami jej v čľapkanici mrzli jesenné listy. Zošerilo sa, a hoci búrka už tichla, v lese bolo čoraz chladnejšie. Elena však chlad necítila.

Neprekážala jej ani tma. Zreničky sa jej rozšírili a vťahovali drobné čiastočky svetla, ktoré by ľudské oko nezachytilo. Jasne videla dve postavy, ktoré zápasili pod veľkým dubom.

Jeden z tých dvoch mal husté tmavé vlasy, ktoré vietor rozčeril ako búrlivé more. Bol o niečo vyšší ako druhý, a hoci mu Elena nevidela do tváre, z akéhosi dôvodu vedela, že má zelené oči.

Druhý mal tiež hustú hrivu tmavých vlasov, ale boli jemné a rovné, takmer pripomínali zvieraciu sršť. Zúriivo

ceril zuby a jeho grációzne telo sa krčilo v postoji útočiaceho dravca. Mal tmavé oči.

Elena ich niekoľko minút nepohnuto pozorovala. Zabudla, prečo sem prišla, prečo ju prilákala ozvena ich zápasu v mysli. Zblízka bolo rinčanie ich hnevu, nenávisť a bolesti priam ohlušujúce, akoby bojovníci vydávali nemé výkriky. Bolo jasné, že bojujú na život a na smrť.

Ktovie, ktorý vyhrá, pomyslela si. Obaja krvácali z početných rán a ten vyšší držal jednu ruku v neprirodzenom uhle. Aj tak sa mu však práve podarilo hodiť nižšieho o hrčovitý kmeň duba. Jeho zúrivosť bola taká silná, že ju Elena nielen počula, ale cítila aj jej pach a chuť. Zo zúrivosti čerpal nadprirodzenú silu.

Až potom si spomenula, prečo prišla. Ako na to vôbec mohla zabudnúť? Prišla za ním, lebo je zranený, lebo ju sem privolala jeho myseľ, zaplavila ju výkrikmi zúrivosti a bolesti. Prišla mu pomôcť, lebo k nemu patrí.

Tí dvaja ležali na zľadovatenej zemi, vrčali a šklbali sa ako vlky. Elena sa k nim rýchlo ticho priblížila. Ten s kučeravými vlasmi a so zelenými očami – Stefan, šepol jej v mysli tichý hlas – bol navrchu a zvieral protivníkovi hrdlo. Elenu pochytil hnev a strach. Siahla medzi nich, zdrapila ruku, zakliesnenú okolo krku, a vypáčila prsty.

Nezišlo jej na um, že na také čosi nemá silu. Kdeže. Je silná. Toľko vedela. Zaprela sa a odtrhla zelenookého od

protivníka. Pre istotu mu ešte päšťou vrazila do zranenej ruky, až klesol na tvár do blata a opadaného lístia. Zoza-
du ho začala škrtiť.

Prekvapila ho, no nevzdával sa. Zahnal sa a jeho zdra-
vá ruka sa jej už driapala ku krku. Palec jej zaboril do
priedušnice.

Elenu prekvapilo, ako na tú ruku zaútočila – zubami.
Jej myseľ tomu nerozumela, zato jej telo vedelo, čo má
robiť. Jej zuby boli zbraň, a tak ich zaťala do mäsa, až
vystrekla krv.

Predsa však bol silnejší ako ona. Trhol plecami, vyslo-
bodil sa z jej zovretia a zvrchol sa tak prudko, že ju hodil
na zem. Vzápätí sa týčil nad ňou, tvár mal znetvorenú
priam zvieracou zúrivosťou. Zaprskala naňho a nechta-
mi mu namierila na oči. Útok však odrazil.

Vedela, že ju zabije. Aj napriek zraneniu bol silnejší.
Vyceril zuby, už teraz poškvrnené šarlátovou farbou.
Pripravil sa na útok – ako kobra.

A potom stuhol. Zastal naklonený nad ňou. Tvár sa
mu postupne premieňala.

Elena videla, ako sa zelené oči roztvárajú. Zreničky,
doteraz stiahnuté do bodiek plných zloby, sa rozšírili. Zí-
zal na ňu, akoby ju videl prvý raz.

Prečo sa na mňa tak pozerá? Prečo to neskončí? No
železné zovretie ruky na jej pleci slablo. Zvierací úškrn
mizol, na jeho miesto prichádzal zmätok a úžas. Sadol si

na päty, vytiahol ju hore, aby sa aj ona posadila, a stále jej uprene pozeral do tváre.

„Elena,“ šepol prerývane. „Elena, to si ty?“

Ja? Naozaj? Elena?

No bolo jej to jedno. Pozrela na starý dub. Aj ten druhý tam bol, stál medzi vyčnievajúcimi koreňmi, dychčal a opieral sa rukou o kmeň. Mračil sa a pozoroval ju nekonečne čiernymi očami.

Neboj sa, pomyslela si. Tohto určite zvládnem. Je to hlupák. Potom sa znovu vrhla na toho so zelenými očami.

„Elena!“ skríkol, keď ho zrazila na zem. Zdravou rukou sa jej zaprel do pleca, zadržoval ju. „Elena, to som ja! Stefan! Elena, pozri sa na mňa!“

Dívala sa. Videla iba odhalený kúsok pokožky na krku. Znovu zaprskala, vyhrnula hornú peru, vycerila zuby.

Vtedy zmeravel.

Cítila, ako sa mu celé telo striaslo od šoku, videla, ako vydesene zažmurkal. Tvár mu obelela, akoby práve utržil strašný úder do brucha. Pokrútil hlavou.

„Nie,“ šepol. „To nie...“

Hovoril to sám sebe, akoby nečakal, že by ho mohla počuť. Vystrel ruku k jej lícu a ona po nej sekla zubami.

„Ach, Elena...“ hlesol.

Z tváre mu zmizli posledné stopy zúrivosti a zvieracej krvilačnosti. Oči mal omámené, zhrozené, užialené.

A zraniteľné. Elena tú chvíľu využila a vrhla sa na jeho odhalený krk. Najskôr zdvihol ruku, aby ju odhodnal či odsotil, no po chvíli ju zvesil.

Chvíľu na ňu pozeral, bolesť v očiach dosiahla vrchol. Potom sa vzdal. Prestal bojovať.

Ona to vytušila, cítila, ako mu z tela vyprcháva odhodlanie. Ležal v mrznúcom blate, vo vlasoch mal kúsky opadaných dubových listov a hľadel hore – nie na ňu, lež na čiernu zamračenú oblohu.

Dokonči to, ozval sa jej v mysli jeho unavený hlas.

Elena zaváhala. Tie oči v nej prebúdžali spomienky. Stojí v mesačnom svite, sedí v podkrovnej izbe... Lenže spomienky boli nejasné. Nedarilo sa jej ich zachytiť, iba čo sa jej od námahy zakrútila hlava a zdvihol žalúdok.

Nie, zelenooký, ktorý sa volá Stefan, musí zomrieť. Pretože ublížil tomu druhému, pre ktorého sa Elena narodila. Kto mu ublíži, zaplatí životom.

Zaťala mu zuby do krku. Zahryzla. Hlboko.

A uvedomila si, že jej to nejde. Nezasiahla tepnu ani žilu. Pátrala v živom mäse, hnevala ju vlastná neskúsenosť. Zahryznutie sa jej páčilo, no vytiahla si len trochu krvi. Znechutene zdvihla hlavu a zahryzla ešte raz. Jeho telo sa myklo od bolesti.

To je už lepšie. Tentoraz zubami našla žilu, no neprehryzla ju. Malé natrhnutie nepomôže. Musí žilu celkom roztrhnúť, až z nej vystrekne horúci prúd.

Jej obeť sa striasla, rezignovala. Elena pocítila, že máso sa poddáva, keď ju ktosi zozadu chytil a zdvihol.

Zavrčala, nepustila hrdlo obeť. Ruky ju však stále ťahali. Jedna sa jej ovinula okolo pása, druhá sa jej prstami zakvačila do vlasov. Bránila sa, zubami-nechtami sa držala svojej koristi.

Pust' ho. Pust'!

Hlas bol ostrý, rozkazoval a páľil ako závan studeného vetra. Elena ho spoznala a prestala vzdorovať. Ruky ju posadili na zem. Zdvihla zrak, uvidela ho – a v tej chvíli sa jej v hlave objavilo meno. Damon. Volá sa Damon. Pobúrene naňho zazerala, nepáčilo sa jej, že ju odtrhol od koristi. A predsa poslúchla.

Stefan už takisto sedel a celý krk mal postriekaný krvou. Stekala mu na košeľu. Elena si oblizla pery a zacítila čosi ako kľč od hladu, ktorý vyšľahol z každého kúska jej tela. Znovu sa jej zakrútila hlava.

„Nevravel si, že je mŕtva?“ spýtal sa Damon.

Díval sa na Stefana, ktorý bol ešte bledší ako predtým – ak to vôbec bolo možné. Biela tvár bola plná beznádeje.

„Pozri na ňu,“ povedal.

Akási ruka chytila Elenu za bradu a nadvihla jej tvár. Pozrela Damonovi do prižmúrených očí. Jeho dlhé štíhle prsty jej prechádzali po perách a prenikali do úst. Elena inštinktívne sekla zubami, no naprázdno. Damon prstom

nahmatal ostrú krivku očného zuba a tentoraz ho naozaj uhryzla – mierne a hravo ako mačiatko.

Damon mal prázdnu tvár a tvrdý pohľad.

„Vieš, kde si?“ spýtal sa jej.

Elena sa poobzerala. Stromy. „V lese,“ odvetila a pozrela naňho.

„A vieš, kto je toto?“

Zrakom sledovala jeho ukazovák. „Stefan,“ prehodila akoby nič. „Tvoj brat.“

„A kto som ja? Vieš, kto som?“

Vycerila špicaté zuby v úsmeve. „Samozrejme, že viem. Si Damon a ja ťa ľúbim.“

Stefan prehovoril ticho, no zlostne: „Toto si chcel, však, Damon? Tu to máš. Musel si z nej urobiť takú, ako sme my. Ako si ty. Nestačilo ti zabiť ju.“

Damon naňho ani nepozrel, len spod privretých viečok zaujato pozoroval Elenu. Stále kľačal a držal ju prstami za bradu. „Toto je už tretí raz, čo to od teba počujem, a začína ma to otravovať,“ prehodil. Bol rozstraptený a trochu zadychčaný, no ovládal sa. „Elena, zabil som ňu?“

„Samozrejme, že nie,“ povedala a preplietla si prsty s jeho prstami. Strácala trpezlivosť. O čom to tí dvaja hovoria? Nikto nikoho nezabil.

„Nikdy som ňu nepovažoval za klamára.“ Stefan hľadel na Damona a v hlase mu znela trpkosť. „Myslím si

o tebe to najhoršie, ale klamár podľa mňa nie si. Nikdy predtým som nezažil, že by si si vymýšľal, len aby si sa zachránil.“

„Ešte minútka,“ zasyčal Damon, „a vybuchnem.“

A čo také mi ešte môžeš vykonať? odvrkol v mysli Stefan. *Zabi ma, urobíš mi láskavosť.*

„Láskavosti mi došli asi tak pred sto rokmi,“ zasmial sa Damon a pozrel sa na Elenu. Pustil jej bradu. „Čo si pamätáš z dnešného dňa?“ oslovil ju.

Prehovorila veľmi unavene a monotónne ako dieťa, čo recituje nenávidené učivo. „Dnes bola oslava Dňa zakladateľov mesta.“ Precvičila si prsty a obrátila sa k Damonovi. Toľko ešte zvládla, no zrejme očakával pokračovanie odpovede. Zúfalo sa pokúšala spomenúť si aj na niečo iné.

„Nieкто bol v jedálni... Caroline...“ Potešilo ju, že z pamäti vylovila to meno. „Chcela pred všetkými čítať z môjho denníka a to bolo veľmi zlé, lebo...“ Elena sa do tej spomienky zahryzla, no spomienka sa jej vyšmykla. „Nepamätám sa prečo. No prešli sme jej cez rozum.“ Venovala mu pochvalný sprisahanecký úsmev.

„To hej.“

„Veru tak. Vzal si jej ho. A dal si mi ho.“ Prstami voľnej ruky mu vkĺzla pod bundu, pátrala po ostrých rohoch a tvrdých doskách malého zošita. „Pretože ma ľúbiš,“ pokračovala. Našla zošit a zľahka doň zaškrabla nechtami. „Však je to tak? Však ma ľúbiš?“

Ozval sa akýsi pridusený zvuk. Elena si všimla, že Stefan odvrátil tvár.

„Elena. Čo sa dialo potom?“ nemilosrdne ju k sebe volal Damonov hlas.

„Potom? No, teta Judith sa so mnou poškriepila.“ Elena sa zamyslela a potom mykla plecom. „O... niečom. Rozzúrila som sa. Márnosť, nie je moja mama, nemôže mi rozkazovať.“

„To už asi nebude problém,“ odvetil Damon. „A ďalej?“ Elena sťažka vzdychla. „Potom som šla po Mattovo auto. Matt,“ automaticky zopakovala a prešla si jazykom po ostrých zuboch. V duchu si predstavila jeho peknú tvár, plavé vlasy a mohutné plecia. „Matt.“

„A kam si sa tým Mattovým autom vybrala?“

„Na most Wickery,“ odvetil namiesto nej Stefan a odvrátil sa. V očiach mal zúfalstvo.

„Nie, do penziónu,“ podráždene ho opravila Elena. „Mala som tam čakať na... hm... už som zabudla. No vyčkala som. Potom... potom sa rozpútala búrka. Vietor, dážď a vôbec všetko. Nebolo to ktoviečo. Sadla som si do auta, no niečo ma prenasledovalo.“

„Skôr niekto,“ zatiahol Stefan a významne pozrel na Damona.

„Niečo,“ odvetila Elena. Opustila ju trpezlivosť. „Podme niekam preč, len my dvaja,“ oslovila Damona a zdvihla hlavu, až mala tvár tesne pod tou jeho.

„Minútku,“ povedal. „Čo ťa prenasledovalo?“

Oprela sa oňho. „Neviem, čo to bolo! Nič také som ešte nevidela. Určite ani ty, ani Stefan. Bolo to ako...“ V hlave sa jej prevaľovali predstavy. Hmla nad zemou. Vreskot vetra. Silueta, biela a obrovitánska, sa na to všetko díva. Vyzerá ako vykrojená z hmly. Blíži sa k nej ako mrak hnaný vetrom.

„Možno to malo niečo s búrkou,“ vzdychla. „Zdalo sa mi, že mi to chce ublížiť. Ušla som tomu.“ Potiahla zips Damonovej koženej bundy, tajnostkársky sa usmiala a pozrela naňho spod mihalníc.

Damonova tvár prvý raz prejavila emócie. Stiahla sa do grimasy. „Ušla si.“

„Hej. Spomenula som si, že som raz počula čosi o tečúcej vode. Že cez ňu zlí neprejdú. Tak som šla autom k potoku Drowning Creek, k mostu. A tam...“

Zaváhala, zhládúvala aspoň jednu spomienku, čo by rozptýlila zmätok. Voda. Pamätala si vodu. A niečí krik. No to bolo všetko. „Potom som tú rieku prekročila. Určite, lebo ako by som sa inak ocitla tu? A to je všetko. Pôjdeme už?“

Damon neodpovedal.

„Auto je ešte v rieke,“ povedal Stefan. S Damonom na seba pozerali ako dvaja dospelí, ktorí sa hádajú v prítomnosti nevedomého dieťaťa – na chvíľu potlačili vzájomné nepriateľstvo. Elenu to popudilo. Otvorila ústa, že

zaprotestuje, no Stefan pokračoval: „Našiel som ho s Bonnie a Meredith. Ponorilo sa a ona zostala v ňom, lenže vtedy už...“

Čo vtedy? Elena sa zamračila.

Damon posmešne skrivil pery. „A ty si ju prestal ožiovovať? Ty si ju nechal tak? Práve ty si mal čakať, čo sa stane. Alebo ti bola tá predstava taká odporná, že si o nej odmietal čo i len uvažovať? Bol by si radšej, keby bola naozaj mŕtva?“

„Nebilo jej srdce, vôbec nedýchala!“ Stefan vybuchol. „Navyše Elena nikdy nevypila toľko krvi, aby ju to zmenilo!“ Pohľad mu stvrdol. „Teda aspoň nie od mňa.“

Znovu otvorila ústa, no Damon jej na pery priložil dva prsty, aby mlčala. Prehodil: „Veď práve v tom je problém – alebo si taký slepý, že to nevidíš? Povedal si mi, aby som sa na ňu pozrel – tak sa na ňu pozri sám. Je v šoku a nevie súvislo uvažovať. Áno, to priznávam aj ja.“ Odmlčal sa, oslnivo sa usmial a pokračoval: „Nie je to len bežný zmätok, aký postihne každého, kto sa premenil. Potrebuje krv, ľudskú krv, inak jej telo nenájde silu na ukončenie premeny. Potom naozaj zomrie.“

Ja že neviem súvislo uvažovať? Elena sa rozčúlila. „Nič mi nie je,“ zamrmlala, hoci stále s Damonovými prstami na perách. „Len som unavená. Keď som začula, ako sa bijete, už som sa chystala spať. Prišla som ti na

pomoc, a ty si mi ani nedovolil, aby som ho zabila,“ pohoršene doložila.

„Áno, prečo si ju zastavil?“ spýtal sa Stefan. Zízal na Damona, akoby doňho chcel pohľadom vypáliť dieru. Už nemienil spolupracovať. „To by bolo najľahšie.“

Damon mu pohľad opätoval, ale zoči-voči bratovmu hnevu sa vrátila aj jeho zúrivosť. Dýchal pomaly, no plytko. „Možno nemám rád ľahké riešenia,“ zasyčal. Potom sa podľa všetkého ovládol. Ohrnul pery v úšľabku. „Povedzme si to na rovinu, drahý braček. Ak niekto má mať potešenie z toho, že ťa zabije, budem to ja. Nikto iný. Mám v úmysle vybaviť to osobne a môžem ti povedať, že som na také veci expert.“

„To si nám už dokázal,“ odvetil Stefan pridusene, akoby mu z tých slov prišlo zle.

„Lenže,“ pokračoval Stefan a obrátil sa k Elene, „ju som určite nezabil. Prečo by som to robil? Hocikedy som ju mohol premeniť, stačilo kývnuť prstom.“

„Možno preto, že sa včera zasnúbila s niekým iným.“

Damon zdvihol Eleninu ruku, ešte stále prepletenu s tou jeho. Na prstenníku sa jagala zlatá obrúčka s očkom z tmavomodrého kameňa. Elena sa na prsteň sústredene zamračila – marilo sa jej, že ho už niekde videla. Potom pokrčila plecami a ustato sa oprela o Damona.

„Zdá sa,“ odvrkol Damon, „že teraz to už nie je podstatné, však? Tuším je celkom rada, že na teba mohla

zabudnúť.“ S ironickým úsmevom pozrel na Stefana. „No len čo bude zase sama sebou, zistíme to. Potom sa jej opýtame, koho z nás si vyberie, súhlasíš?“

Stefan pokrútil hlavou. „Ako to môžeš navrhnúť? Potom, čo sa stalo...“ Zlyhal mu hlas.

„S Katherine? Ja to pokojne poviem, ak ty nemôžeš. Katherine sa rozhodla hlúpo a zaplatila za to. Elena je iná – vie, čo chce. Inak, teraz je úplne jedno, či s tým súhlasíš, alebo nie,“ vyhlásil. „Pravda je taká, že je teraz veľmi slabá a potrebuje krv. Ja jej ju obstarám a potom zistím, kto jej to urobil. Ak chceš, poď s nami, ak nechceš, nemusíš.“

Vstal a vytiahol Elenu na nohy. „Poďme.“

Elena s ním ochotne šla, tešila sa, že sa opäť hýbe. Les bol v noci veľmi zaujímavý a ona si to nikdy predtým nevšimla. Sovy na konároch stromov žalostne a prízračne húkali, spod neistých šmýkajúcich sa nôh jej utekali myši. Vzduch bol kde-tu chladnejší – v priehlbínach a dutinách mrzlo rýchlejšie. Zistila, že s Damonom prechádza aj cez opadané lístie bez hluku – stačilo dávať pozor, kam stúpi. Neobzrela sa, nechcela vedieť, či Stefan ide za nimi.

Bez pochybností spoznala miesto, na ktorom sa vynorili z lesa. Dnes tu už bola. Akurát teraz tu bol hurhaj: na autách blikali červené a modré majáky, reflektory z tmy vykrajovali tmavé prihrbené siluety ľudí. Elena sa na ne

zvedavo zadávala. Niektoré jej boli známe. Napríklad tá žena s prepadnutou ustaranou tvárou a vystrašenými očami – azda teta Judith? A vysoký muž pri nej – jej snúbenec... že by sa volal Robert?

Mal by tu však byť ešte niekto, spomenula si Elena. Dieťa s rovnako svetlými vlasmi, ako má ona. No hoci sa veľmi usilovala rozpamätať, meno tej malej jej unikalo.

Zato keď sa pozrela na dve dievčatá, ktoré sa k sebe tisli, obklopené policajtmi, spomenula si na ne hneď. Tá menšia uplakaná červenovláska, to je Bonnie. A tá vysoká krásavica s tmavými dlhými vlasmi je Meredith.

„Ona nie je vo vode,“ opakovala Bonnie mužovi v uniforme. Hlas sa jej takmer hystericky triasol. „Videli sme, ako ju Stefan vytiahol. Veď vám to hovorím!“

„A vy ste ju s ním nechali?“

„Inak to nešlo. Počasie sa zhoršovalo a niečo sa k nám blížilo...“

„To je jedno,“ skočila jej do reči Meredith – len o niečo pokojnejším hlasom. „Stefan povedal, že ak... že ak by ju musel opustiť, nechá ju pod vrbami.“

„A kde je teraz ten váš Stefan?“ spýtal sa muž v uniforme.

„To nevieme. Vrátili sme sa po pomoc. On šiel zrejme za nami, no čo sa stalo Elene...“ Bonnie sa odvrátila a zaborila tvár do kamarátkinho pleca.

Plače pre mňa, uvedomila si Elena. Aké hlúpe! Ja im

to hneď vysvetlím. Zamierila k svetlu, no Damon ju stiahol k sebe. Urazene naňho zagánila.

„Takto nie. Vyber si, ktorých chceš, a ja ti ich sem dovediem,“ povedal.

„Ktorých chcem? A načo by mi boli?“

„Na kŕmenie, Elena. Teraz je z teba lovkynä a oni sú tvoja korisť.“

Elena si jazykom prešla po ostrých očných zuboch. Nie, kdeže. Nič, čo tam vidí, nevyzerá ako potrava. No ak si to Damon myslí... „Ako povieš,“ mykla plecom.

Damon zdvihol hlavu a prižmúrenými očami si prezrel celú scénu ako odborník pri hodnotení slávneho obrazu. „Čo povieš na tých sanitkárov?“

„Nie,“ ozvalo sa za nimi.

Damon sa za Stefanom ani neobzrel. „Prečo nie?“

„Lebo už bolo dosť násilia. Ona síce potrebuje ľudskú krv, no nemusí preto nikoho uloviť.“ Stefan sa tváril zlostne, no zároveň odhodlane.

„Nepovedz! A ako to urobíme?“

„Vieš ako. Nájdí niekoho, kto jej dá krv dobrovoľne alebo koho na to môžeš nahovoriť. Niekoho, kto sa pre Elenu obetuje a kto je psychicky dosť odolný.“

„A ty vieš, kde takého vzorného a obetavého človeka nájdeme?“

„Doved' ju ku škole. Tam sa stretneme,“ odvrkol Stefan a zmizol.

Odišli. Zmätok hlasov a blikajúcich svetiel nechali za sebou. Elena si cestou všimla čosi čudné: v rieke osvetlenej reflektormi spočívalo auto. Z vody mu trčal iba predný nárazník.

Kto je už taký hlúpy, aby parkoval vo vode? pomyslela si a poslušne cupkala za Damonom zase do lesa.

* * *

Stefanovi sa do tela pomaly vracal cit.

A bolesť. Myslel si, že ho to už prebolelo, že už nikdy nebude nič cítiť. Keď z vody vytiahol Elenino ochabnuté telo, myslel si, že ho už nikdy nič nezabolí – pretože nič neprekoná hrôzu tej chvíle.

Mýlil sa.

Zastal, zdravou rukou sa oprel o strom. Musel skloniť hlavu a zhlboka dýchať. Keď sa mu pred očami rozptýli- la červená hmla, vykročil ďalej, no ostrá bolesť v hrudníku nepoľavila. Už na ňu nemysli, opakoval si – a vedel, že si dohovára márne.

Nebola skutočne mŕtva. To by ho malo utešiť, nie? Veď si myslel, že už nikdy nezačuje jej hlas, nepocíti jej dotyk...

A teraz sa ho dotkla. Hej, dotkla sa ho – chcela ho zabiť.

Znovu zastal a prehovel sa v páse. Zľakol sa, že bude vracat'.

Vidieť ju takúto bolo horšie, než vidieť ju studenú a mŕtvu. Možno preto ho Damon na čistinke nezabil. Toto má byť jeho pomsta.

A možno by mal urobiť to, čo plánoval, keď zabije Damona. Vyčkať do rána a strhnúť si z ruky strieborný prsteň, čo ho chráni pred slnečným svetlom. Prijatť ohnivé objatie lúčov, až mu z kostí opadá mäso a bolesť sa raz a navždy skončí.

No vedel, že to neurobí. Kým po tejto zemi kráča Elena, neopustí ju. Aj keby ho nenávidela, aj keby ho prenasledovala. Urobí všetko, aby ju ochránil.

Stefan sa do penziónu vrátil okľukou. Potreboval sa dať do poriadku pred stretnutím s ľuďmi. V izbe si pomýval zakrvavenú tvár a krk a prezrel si ruku. Už sa mu začala hojiť, a ak sa sústreďí, celý proces ešte urýchli. Rýchlo mu dochádzali zásoby schopností, už zápas s bratom ho veľmi oslabil. Lenže toto bolo dôležité. Nie pre bolesť, tú sotva vnímal, ale preto, že sa okamžite potreboval dostať do formy.

Damon a Elena ho čakali pred školou. Už z diaľky cítil v tme bratovu netrpezlivosť a novú, divú Elenu.

„A snaž sa, aby to vyšlo,“ zavrčal Damon.

Stefan mlčal. Aj v školskej aule bol hurhaj, no nerobili ho návštevníci plesu, ktorý bol naplánovaný na Deň zakladateľov mesta. Tí, ktorí tu zostali aj počas búrky, teraz nepokojne chodili sem a ta, postávali a zhovárali sa

v skupinkách. Stefan nazrel cez otvorené dvere, jeho myseľ hľadala jedného konkrétneho živého človeka.

Našiel ho. Nad stolom v kúte sa skláňala plavá hlava.

Matt.

Matt sa vystrel, zmätene sa poobzeral. Stefan ho mysľou zavolať von. *Potrebuješ sa nadýchať vzduchu*, pomyslel si a vsugeroval tú myšlienku Mattovmu podvedomiu. *Máš pocit, že musíš ísť na chvíľu von.*

Damonovi, ktorý stál vonku za osvetlenou oblasťou, nemo povedal: *Odved' ju do školy, do fotolaboratória. Vie, kde to je. No neukážte sa, kým vám nepoviem.* Potom cúvol a čakal na Matta.

Plavovlasý chlapec vyšiel von pod bezmesačnú oblohu. Keď ho Stefan oslovil, mykol sa.

„Stefan! Tak tu si!“ Na tvári sa mu svárili zúfalstvo, nádej a hrôza. Prebehol k nemu. „Pri... priviezli ju už? Vie sa niečo nové?“

„Čo si počul?“

Matt si ho chvíľu premeriaval, až potom odpovedal: „Vrátili sa Bonnie s Meredith a hovorili, že Elena zišla v aute z mosta... v mojom aute. A povedali, že je...“ sťažka preglgol. „Stefan, však to nie je pravda?“ Prosebné naňho pozrel.

Stefan odvrátil pohľad.

„Bože,“ zachripel Matt. Obrátil sa Stefanovi chrbtom, zakryl si rukami oči. „Neverím, to nemôže byť pravda!“